

Arrest

nr. 96 692 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ loco advocaat M. VANDERMEERSCH en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 22 april 2011 een asielaanvraag in. Op 28 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de Hamar Wii-clan.

*Op 8 november 2006 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 28 november 2006. U tekende op 30 november 2006 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 17 april 2007. Op 24 april 2007 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Op 12 juni 2007 diende u bij de Raad van State een schorsingsberoep in tegen deze beslissing. (G/A 183653-29348). De beslissing van het Commissariaat-generaal werd door de Raad van State gehandhaafd bij arrest van 2 februari 2011. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.*

*Op 22 april 2011 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 9 mei 2011) en het Commissariaat-generaal (dd. 7 juli 2011 en dd. 4 september 2012) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgende document neer: een Somalisch paspoort (nr. A 01370693) op naam van H. Y. W., uitgereikt op 21 oktober 2009 te Mogadishu neer. Op 9 september 2011 nam het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De volgende documenten werden neergelegd in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: een Authenticatie-Certificaat (RN/SOMEMB/BE/AC/2011/023) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 7 oktober 2011, een Aangifte van geboorte (RN/SOMEMB/BE/DB/2011/093) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 14 oktober 2011, een Nationaliteitsverklaring (RN/SOMEMB/BE/DN/2011/008) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 14 oktober 2011, een Somalische identiteitskaart (nr. 000037068) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 7 oktober 2011 en een Somalisch paspoort op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 7 oktober 2011.*

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een "vrees voor vervolging" zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissariaat-generaal op 21 mei 2010 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing gesteld dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. In het licht hiervan werden de door u aangehaalde vervolgingsfeiten – die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben – dan ook in twijfel getrokken.*

*Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw **tweede asielaanvraag** te staven kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Er dient er te worden opgemerkt dat de door u in het kader van deze tweede asielaanvraag neergelegde documenten niet vermogen afbreuk te doen aan de eerder gedane vaststellingen in uw hoofde.*

Wat betreft het door u voorgelegde geboortecertificaat op naam van H. Y. W. (nr. 552/03) uitgereikt te Mogadishu op 9 augustus 2003 kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste kan worden opgemerkt dat dat het door u voorgelegde geboortecertificaat diverse taalfouten bevat tegen de Engelse taal (demogracic, app[I]i[c]ant en certificat[e]) hetgeen de authenticiteit ervan danig op

de helling zet. Ten tweede kan worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Somalië sinds 1991 geen functionele regering meer kent en dat alle archieven en publieke kantoren vernietigd werden gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten (zie informatie in administratief dossier). Daarenboven geniet de Somalische Republiek de twijfelachtige eer op de eerste plaats te stranden in de Corruption Perception Index (zie informatie in administratief dossier).

Wat betreft het door u voorgelegde Somalisch paspoort (nr. A 01370693) op naam van H. Y. W., uitgereikt op 21 oktober 2009 te Mogadishu kan het volgende gezegd worden. Ten eerste is het merkwaardig dat het door u voorgelegde paspoort uitgereikt werd op 21 oktober 2009 te Mogadishu en stelt dat u gedomicilieerd bent in Mogadishu (zie informatie in administratief dossier) terwijl u zich op het moment van de uitgifte ervan reeds in België bevond. Ten tweede verklaarde u dat uw tante A. A. (zie eerste gehoorverslag Commissariaat-generaal (verder 1ste gehoor) dd. 7 juli 2011, p. 3) de afgifte van het paspoort regelde (1ste gehoor, p. 4) in uw afwezigheid (1ste gehoor, p. 4) en dat u aldus niet persoonlijk aanwezig was noch bij de aanvraag noch bij de uitgifte van uw paspoort hetgeen toch bedenkelijk is. Ten derde verklaarde u dat op de plaats waar de houder het paspoort dient te ondertekenen (Signature of holder) niet uw eigen handtekening prijkt doch dat iemand – u weet niet wie – uw naam schreef op deze plaats (1ste gehoor, p. 5). Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de authenticiteit van het door u voorgelegde Somalisch paspoort (nr. A 01370693).

Wat betreft het door u voorgelegde Authenticatie-Certificaat (RN/SOMEMB/BE/AC/2011/023) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 7 oktober 2011, de door u voorgelegde Aangifte van geboorte (RN/SOMEMB/BE/DB/2011/093) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 14 oktober 2011, de door u voorgelegde Nationaliteitsverklaring (RN/SOMEMB/BE/DN/2011/008) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 14 oktober 2011, de door u voorgelegde Somalische identiteitskaart (nr. 000037068) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 7 oktober 2011 en het door u voorgelegde Somalisch paspoort op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 7 oktober 2011 kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal (zie tweede gehoorverslag CGVS (verder 2de gehoor) dd. 4 september 2012, p. 8-9) dat u zich persoonlijk naar de Somalische ambassade in Brussel begaf en dat u – voorafgaand aan de uitreiking van de door u voorgelegde documenten – een interview of vraaggesprek diende te ondergaan (2de gehoor, p. 8-9) om uw nationaliteit vast te stellen. U verklaarde in dit verband dat u een gesprek van 15 minuten had (2de gehoor, p. 9), dat uw kennis van de taal Somali werd nagegaan en dat u vragen werden gesteld over Somalië (2de gehoor, p. 8-9). U verklaarde in dit verband aanvankelijk dat u tijdens het vraaggesprek louter gevraagd werd waar u geboren werd (2de gehoor, p. 9) en in welke Somalische en Belgische steden u verbleef (2de gehoor, p. 9). Even later verklaarde u dat u tijdens het vraaggesprek eveneens de naam van de hoofdstad van Somalië (2de gehoor, p. 10) en de naam van de Somalische president werd gevraagd (2de gehoor, p. 10). U voegde hier aan toe dat u geen andere vragen werden gesteld (2de gehoor, p. 10) en dat u niet veel vragen werden gesteld (2de gehoor, p. 10). Enerzijds kan worden opgemerkt dat het door u beschreven vraaggesprek bijzonder beknopt van aard is. Anderzijds kan worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal uitgebreid(er) werd gehoord en ondervraagd over uw land van herkomst maar dat u er toen niet in geslaagd bent uw voorgehouden Somalische nationaliteit aannemelijk te maken. Vervolgens verklaarde u dat u tijdens uw vraaggesprek op de Somalische ambassade 3 documenten voorlegde: (1) het hoger beschreven geboortecertificaat op naam van H. Y. W. (nr. 552/03) uitgereikt te Mogadishu op 9 augustus 2003, (2) het hoger beschreven Somalisch paspoort (nr. A 01370693) op naam van H. Y. W. uitgereikt op 21 oktober 2009 te Mogadishu en (3) uw bijlage 26 (2de gehoor, p. 10-11). Echter, eerder werd reeds geargumenteed dat aan het hoger beschreven geboortecertificaat op naam van H. Y. W. (nr. 552/03) uitgereikt te Mogadishu op 9 augustus 2003 en het hoger beschreven Somalisch paspoort (nr. A 01370693) op naam van H. Y. W. uitgereikt op 21 oktober 2009 te Mogadishu geen waarde kan worden gehecht. Wat betreft de door u voorgelegde bijlage 26 kan slechts gesteld worden dat dit document uitdrukkelijk stelt geenszins te gelden als een identiteitsbewijs noch als nationaliteitsbewijs (zie informatie in administratief dossier). Tot slot stelt informatie waarover het CGVS beschikt (SRB over de "Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991"), inzake de afgifte van identiteitsdocumenten door de Somalische ambassade in Brussel "Ook

hier geldt dat deze administratieve instantie niet over de nodige middelen beschikt om de identiteit/nationaliteit van de aanvrager te controleren door het gebrek aan beschikbare bronnen. Het bericht van de Directie Protocol (van FOD Buitenlandse zaken) dat aan de Somalische ambassade te Brussel er officiële documenten worden verkocht door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, medewerker (chauffeur) Mahdi ondermijnt de bewijswaarde van de door deze ambassade afgeleverde documenten. Bovendien stelt dit gegeven de transparantie van de werking van deze overheidsdienst in vraag. Deze situatie maakt het immers mogelijk dat documenten die door deze ambassade worden afgeleverd en beantwoorden aan de formele vormvereisten, toch niet waarheidsgetrouw zijn." Uit al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat aan de door u voorgelegde documenten uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Aldus kan worden opgemerkt dat de door u voorgelegde documenten niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid betreffende de door u beweerde Somalische nationaliteit te herstellen.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Voor zover een kandidaat-vluchteling geen waarheidsgetrouwe identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst, vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De Raad mag, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens

wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar eerste asielaanvraag geen identiteitsdocumenten heeft neergelegd. De commissaris-generaal heeft verzoekster daarop de mogelijkheid geboden haar identiteit en herkomst aan te tonen met een doorgezet en gericht gehoor. Dat verzoekster in Saoedi-Arabië is opgegroeid kan mogelijk haar kennis over Somalië beperken, maar kan niet beletten dat een zestienjarige die terugkeert naar Somalië, haar nieuwe leefwereld en de ingrijpende realiteit navenant kan toelichten. Het arrest van de Raad van 28 februari 2012 nr. 76 116 stelt vast *“dat verzoekster ter terechtzitting zelf bevestigt Somalië niet te kennen. Dit blijkt trouwens ook overduidelijk uit haar verhoor tijdens haar eerste asielaanvraag (CGVS-verhoor procedure dringend beroep van 17 april 2007) en is de reden van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 24 april 2007 genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”*. Verzoekster reikt ook thans geen nieuwe elementen aan die haar verklaringen opgenomen in de gehoorverslagen van het administratief dossier anders kunnen toelichten en de vaststellingen van de commissaris-generaal, dat haar nationaliteit bedrieglijk voorkomt alsook de hierop gebaseerde asielmotieven, kunnen wijzigen.

3.4. Bij gebrek aan overtuigende verklaringen tracht verzoekster haar Somalische nationaliteit bij haar tweede asielaanvraag aan te tonen met een Somalisch paspoort (nr. A 01370693) op naam van H. Y. W., uitgereikt op 21 oktober 2009 te Mogadishu. Bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legt ze nog bijkomende documenten neer: een Authenticatie-Certificaat (RN/SOMEMB/BE/AC/2011/023) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 7 oktober 2011, een aangifte van geboorte (RN/SOMEMB/BE/DB/2011/093) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 14 oktober 2011, een nationaliteitsverklaring (RN/SOMEMB/BE/DN/2011/008) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 14 oktober 2011, een Somalische identiteitskaart (nr. 000037068) op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 7 oktober 2011 en een Somalisch paspoort op naam van H. Y. W. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 7 oktober 2011.

3.5. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

3.5.1. Verzoekster gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. Immers het beoordelen van de authenticiteit van neergelegde documenten is niet eenduidig verbonden aan de bewijswaarde van deze feiten uit het asielrelaas die de asielzoeker wenst te onderbouwen. De Raad kan daarenboven de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335), noch dient te Raad het tegendeel bewijzen. Ten slotte is een document slechts één

element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria; op zichzelf vermogen neergelegde documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ten slotte kan het niet volstaan louter documenten neer te leggen maar moet verzoekster aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

3.6. Wat betreft verzoeksters Somalisch paspoort (nr. A 01370693) op naam van H. Y. W., uitgereikt op 21 oktober 2009 te Mogadishu kan worden verwezen naar het arrest van de Raad van 28 februari 2012 nr. 76 116 waarin wordt gesteld dat *“documenten uitgereikt in Mogadishu zijn aldus louter privé-initiatieven waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht te meer nu verzoekster zelf niet kan toelichten hoe haar tante deze stukken verkreeg noch aantoont waar in Mogadishu de gebouwen zouden staan die dergelijke documenten uitreiken, welke ambtenaren er aangesteld zijn in Mogadishu, door wie ze betaald worden en in wiens naam en op basis van welke gegevens ze identiteitsdocumenten uitreiken”*. Ook de verweerder wijst terecht op de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota van 24 oktober 2011 *“Subject Related Briefing “Somalië” “Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991”* waaruit blijkt dat Somalië na 1991 in totale chaos verviel en naast de staatsinstellingen, alle gebouwen werden vernield tijdens de burgeroorlog alsook alle archieven en registers van de burgerlijke stand.

3.7. Geen documenten konden aldus worden uitgereikt na 1991 in Somalië, noch konden de identiteitsdocumenten die vóór 1991 werden uitgereikt, worden geactualiseerd. Na 1991 kwam een grote vluchtelingenstroom op gang en leven sedert meer dan twintig jaar honderdduizenden Somaliërs buiten hun land, voornamelijk in de buurlanden van Somalië maar ook in de rest van de wereld. Het is daarbij redelijk te veronderstellen dat indien ze niet geregistreerd werden als vluchteling door de nationale autoriteiten of de UNHCR, of (verblijfs)documenten verkregen op basis van hun (of van hun ouders) oude identiteitsdocumenten, deze Somaliërs in hun gastland alsnog documenten verkregen over de wijzigingen in hun burgerlijke staat, geboortes, overlijdens en eventuele dagelijkse professionele activiteiten. Evenmin kan worden uitgesloten dat, zoals ook in België, menig Somaliër intussen via naturalisatie een nieuwe nationaliteit werd toegekend. Niettegenstaande de Raad reeds eerder hierop heeft gewezen (RvV 28 februari 2012, nr. 76 116) blijft verzoekster in gebreke de documenten voor te leggen die in het bezit zijn van haar familie. Immers er wordt niet betwist dat het gezin in 1992 naar Saoedi-Arabië vertrok waar haar vader legaal werkte in een ziekenhuis en de kinderen studeerden. Evenmin wordt weerlegd dat indien het gezin afkomstig is uit Somalië er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeksters ouders om te migreren over identiteitsdocumenten beschikten die waren uitgereikt onder het Siad Barre regime en aldus konden worden voorgelegd aan de Somalische diplomatieke diensten aldaar en aan de Saoedische autoriteiten. Verzoekster laat na identiteitsdocumenten en schooldocumenten voor te leggen waarover ze makkelijk en vrij direct kan beschikken via haar vader, familie of desnoods via haar natuurlijke moeder in Jemen, noch legt ze de verblijfsvergunningen neer van haar ouders en het gezin op basis waarvan ze onder meer kon worden ingeschreven op school. Verzoekster bevestigde immers dat haar vader een verblijfsvergunning had voor het gezin en niettegenstaande verzoeksters incoherente verklaringen over haar leeftijd bij het vertrek naar Somalië (2, 4 of 5 jaar) en haar initiële wisselende verklaringen over de verblijfsvergunning van haar ouders (wel documenten, geen documenten, wel maar valse), wordt niet aangetoond hoe haar vader legaal kon werken in een ziekenhuis en zij naar school kon gaan zonder de nodige verblijfsvergunningen, wat ze ter terechtzitting ook niet tegensprekt. Evenmin kan worden ingezien waarom haar vader valse documenten nodig had wanneer Somalische onderdanen tijdens het Siad Barre regime, wel over de nodige identiteitsdocumenten konden beschikken. Verzoekster blijft zwaar tekortschieten in haar medewerkingsplicht niettegenstaande ze vele jaren heeft gehad om zich genoegzaam te documenteren en meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op haar plichten. De loutere bewering dat ze geen contact had met haar ouders kan niet worden aangenomen nu hiertoe geen redenen zijn en verzoekster dit ook niet aannemelijk toelicht. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster de Belgische asielinstanties en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verhindert inzage te krijgen in haar identiteitsdocumenten, schooldocumenten en voormalige verblijfsstatuten en nationaliteit (zie CGVS-verhoor p. 4-7).

Bijkomend kan worden opgemerkt dat verzoekster in Saoedi Arabië naar een Ethiopische school ging waar de lessen naast het Arabisch ook in het Amhaars worden gegeven terwijl niet kan worden ingezien waarom ze hiertoe zou overgaan wanneer ze het Amhaars niet zou kennen.

3.8. Verzoekster voert aan dat ze een paspoort aan de Somalische ambassade in België heeft laten *“opmaken met elektronische chip, alsook een attest van nationaliteit en van geboorte en een identiteitskaart”* heeft voorgelegd die het *“dus wel aannemelijk dat ze de Somalische nationaliteit bezit”*.

3.8.1. Uit de door verwerende partij aangebrachte informatie kan een lucratieve privéhandel in Somalische documenten blijken in de buurlanden van Somalië. Voorts blijkt dat Somalië in de ‘Corruption Perceptions Index’ op rang 182 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie ‘Transparency international’ 182 onderzochte landen en dus als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren.

3.8.2. Niettegenstaande niet wordt betwist dat de Somalische ambassade in België over geen familieregisters en individuele registratiegegevens beschikt, herhaalt de verzoekende partij ter terechtzitting dat deze buitenlandse administratieve instantie op eigen wijze de identiteit/nationaliteit van de documentaanvrager controleert. Uit de door de ambassade uitgereikte documenten kan echter niet blijken op welke wettelijke basis de thans neergelegde identiteitsdocumenten waaronder de Somalische identiteitskaart nr. 000037068 en het paspoort werden uitgereikt, noch op welke wettelijke basis haar de Somalische nationaliteit werd toegekend (nationaliteitsverklaring nr. RN/SOMEMB/BE/DN/201 1/008). Verzoekende partij werd op dit punt gehoord door de CGVS en licht in het verzoekschrift toe dat zij gedurende vijftien minuten gehoord werd door een zekere M. samen met een vrouw en A. later in het gehoor binnenkwam en luisterde. Volgens verzoekster werd haar gevraagd *“Waar ik geboren werd, in welke stad ik verbleef in België en in Somalië; er werden mij vragen gesteld om te kijken of ik de taal Somali sprak. Andere vragen die u werden gesteld? Nee. Werden u vragen gesteld over Somalië? Ja. Welke? De naam van de hoofdstad en de naam van de president. Welke andere vragen? Ze stelden niet veel vragen want ze zagen dat ik de taal Somali sprak. Herinnert u zich andere vragen die u gesteld werden? Nee, ze stelden niet veel vragen. Werd u gevraagd documenten voor te leggen? Ja. Welke? Een geboortecertificaat. Andere documenten die u moest voorleggen? Ik toonde hen mijn oude paspoort, het Somalisch paspoort (nr. A 01370693), op naam van H. Y. W., uitgereikt te Mogadishu op 21 oktober 2009. Legde u ook een geboortecertificaat voor tijdens uw interview op de ambassade? Ja. Gebeurden er andere belangrijke zaken tijdens uw eerste bezoek aan de ambassade? Nee”* (CGVS-verhoor p. 9-12)."

Waar verzoekster aanvoert dat de informatie [over fraude] op de Somalische ambassade *“enkel op geruchten gebaseerd is”* kan er, gezien de mogelijke impact van dergelijke beweringen, worden verwacht dat het CEDOCA hierin zorgvuldig tewerk ging. Uit de neergelegde informatie blijkt inderdaad dat het onderzoek op meerdere ernstige bronnen steunt die uitdrukkelijk worden geciteerd. Er werd tevens navraag gedaan zowel bij de verschillende Belgische Federale Overheidsdiensten, als in het buitenland (zie CEDOCA-antwoorddocument). Verzoekster weerlegt deze informatie niet aan de hand van objectieve gegevens, zodat de daarin opgenomen bevindingen overeind blijven.

Uit de door verzoekster aangebrachte informatie over dit interview met de ambassade kan slechts blijken dat geen diepgaand, laat staan ernstig onderzoek werd gevoerd naar verzoeksters ware identiteit. Het kon de ambassade immers evenmin ontgaan zijn dat verzoekster en haar familie in Saoedi-Arabië woonden en dus over verblijfsvergunningen en documenten beschikten en verzoekster geen nieuwe documenten diende te kopen in Mogadishu. De vaststelling dat verzoekster het Somali spreekt is ongetwijfeld een belangrijk element voor de ambassade, doch ook zij weten dat deze taal niet enkel in Somalië wordt gesproken maar ook courant gesproken wordt in alle omringende landen door personen die de Somalische nationaliteit niet bezitten.

3.9. Het is een vaste en correcte praktijk van de commissaris-generaal om de kwaliteit van de voorgelegde identiteitsdocumenten zowel naar vorm als inhoud te onderzoeken. De Raad heeft er bij de beoordeling van de bewijswaarde van documenten herhaaldelijk op gewezen dat indien de voorgelegde documenten geen vormelijke gebreken vertonen, zij niettemin geen bewijswaarde kunnen worden toegekend indien ze ernstig falen naar inhoud.

Daargelaten dat bijkomend de vraag kan gesteld worden of het aan de geaccrediteerde medewerkers van de Somalische ambassade toekomt om te oordelen over de toekenning of de intrekking van de Somalische nationaliteit, dient aldus te worden besloten dat indien niet wordt betwist dat de door verzoekster neergelegde documenten werden uitgereikt door een bevoegd ambtenaar op de Somalische ambassade te Brussel en in de vereiste vorm werden opgesteld en gewaarmerkt, deze wel zijn aangetast door ernstige inhoudelijke gebreken. Immers aangezien verzoekster niet kan aantonen, noch aannemelijk kan maken, dat hetgeen zij heeft verklaard op de ambassade waar is, noch dat haar verklaringen enigszins werden gecontroleerd, kan aan de inhoud van deze identiteitsdocumenten geen bewijswaarde worden toegekend.

3.10. Aldus concludeert de Raad dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de voorgelegde documenten van de Somalische ambassade te Brussel met name het geboortecertificaat, de Authenticatie-Certificaat identiteitskaart, het nationaliteitsattest en het paspoort aangezien, niettegenstaande hun vormelijke correctheid, ze naar inhoud falen nu niet de minste garanties worden geboden dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn, noch dat ze werden opgesteld op basis van een transparant beleid, of zelfs vaststaande richtlijnen, laat staan wettelijke procedures.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Waar verzoekster verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de mens van 28 juni 2011 inzake Sufi en Elmi, stelt de Raad dat hij in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647). Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86).

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen andere elementen aan. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Wat artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoekster geen band aantoont met Somalië, niet aannemelijk maakt dat de inhoud van de voorgelegde identiteitsdocumenten waarheidsgetrouw is en daarenboven blijkt dat haar verklaringen niet werkelijk werden onderzocht door de instantie die deze documenten uitreikte. De Raad kan enkel besluiten dat verzoeksters afkomst uit Somalië en haar Somalische nationaliteit niet is aangetoond en dat dientengevolge evenmin aannemelijk is gemaakt dat haar vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Somalië.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekster vroeg in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek

noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij zelf tekortschiet in haar medewerkingsplicht en zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5. De overige argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

5.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK